



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4771/06
08.11.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Радојком Маринковић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "АА", против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионалног центра Ниш, ради поништаја решења бр. 413-149/06 од 01.08.2006. године, у предмету пореза на додату вредност, у нејавној седници већа одржаној дана 08.11.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Ниш, Филијале Ниш број 196955940 од 30.06.2006. године, а којим је тужиоцу, као пореском обвезнику, у тачки 1. диспозитива утврђена за порески период од 01.07.2005. до 31.07.2005. године по пореској пријави бр. 196955940 обавеза пореза на додату вредност за промет добара и услуга у укупном износу од 2.672.517 динара, те претходни порез у укупном износу од 1.859.024,00 динара, а тачком 2. диспозитива решења, обавеза ПДВ за порески период 01.07.2005. до 31.07.2005. године у износу од 813.493,00 динара, са напоменом да је неизмирену обавезу ПДВ порески обвезник дужан да уплати у року од 8 дана од пријема решења, као и камату коју је дужан да сам обрачуна и уплати од датума доспећа обавезе за уплату 10.08.2005. године до датума уплате ПДВ-а, те тачком 3. диспозитива налаже да пословне евиденције ПДВ у свему усагласи са тачком 1. диспозитива овог решења, са клаузулом да жалба не одлаже извршење решења.

Поднетом тужбом тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, указујући да је нетачна констатација туженог органа да је тужилац приложио непотпуну документацију која не испуњава услове из чл. 6. ст. 2. и 3. Правилника о евиденцији промета робе и услуга. Истиче да је једино тачан навод првостепеног и туженог органа да је робу превозио добављач предузећа "АА" у моторном возилу које нема регистарски број, али да цитирани Правилник децидирано ни не наводи ово као неопходан услов за легалност промета опорезоване робе. Истиче да је са својим пословним партнерима имао за 2005. годину закључене уговоре о пословно-техничкој сарадњи који су уредно потписани и који садрже све елементе прописане законом, те их се тужилац у свом пословању потпуно придржавао. При томе наводи да су сви добављачи регистровани код надлежних трговинских судова са ПИБ-ом издатим од стране надлежног органа Пореске управе, текућим рачунима, картоном депонованих потписа и слично, што је за тужиоца приликом склапања послова била довољна гаранција да је купац легитиман и савестан пословни партнер. Најзад, сва потраживања према наведеним пословним партнерима су измирена у целини и то безготовински, што му је давало и коначну сигурност у легитимитет пословних партнера. Са ових и осталих разлога изнетих у тужби, предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, као и да наложи туженом органу да донесе решење о ослобађању тужиоца обавезе пореза на додату вредност.

Тужени орган у датом одговору на тужбу остао је у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу чл. 39. ст. 1. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), оценом навода у тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управно-правне ствари, Врховни суд Србије је нашао да тужба није основана.

Из списка произлази да је у поступку теренске контроле обрачуна и плаћања пореза на додату вредност, порески инспектор појединачном контролом свих примљених рачуна, утврдио да је тужилац, као порески обвезник "АА", за порески период од 01.07.2005. до 31.07.2005. године, примио рачуне од добављача "ББ", "ВВ" и "ГГ", као и да рачуни издати од стране тих добављача за контролисани период нису у свему у складу са чл. 42. ст. 3. тач. 5. и ст. 4. Закона о порезу на додату вредност ("Сл. гласник РС" бр. 84/04,86/04 ... 61/05); да су на отпремницама испостављеним уз фактуре тужиоцу као купцу исписани назив и количина робе без имена превозника и без регистарских таблица возила, које је транспортовало робу, а на месту "робу издао" стоји потпис и печат наведених предузећа, као добављача, а на месту "робу примио" стоји само потпис и печат купца "АА", односно да исте не садрже све прописане елементе из чл. 6. Правилника о евиденцији промета робе ("Сл. гласник РС" бр. 45/96 .. и 6/99), и то место и адресу

објекта из кога се роба отпрама, место и адресу објекта где је роба запримљена, и податке о превознику робе (име и презиме, бр. личне карте, регистарски број возила), па је из тога првостепени порески орган закључио да се ове отпремнице не могу сматрати веродостојним доказом о извршеном промету добара и услуга са тужиоцем. Надаље, је службеним путем преко Пореске управе, Филијала Нови Сад и Параћин, које су по извршеној контроли сачиниле службене белешке у којима се констатује да се наведени добављачи, као порески обвезници не налазе на пријављеним адресама, нити је евидентиран промет робе између ових правних субјеката и тужиоца. У поступку пореске контроле учествовало је и одговорно лице тужиоца "АА", АА и изјаснио се у записнику о изјави странке бр. 47/896/2006-073-005 од 13.04.2006. године (сачињеном на основу чл. 127. ст. 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији) на све наводе пореског инспектора.

Код овако утврђеног чињеничног стања, које произлази и из доказа који се налазе у списима достављеним овом Суду уз одговор на тужбу, правилно је, по оцени Врховног суда Србије, поступио тужени орган када је побијаним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, налазећи да је правилно поступио првостепени орган када пореском обвезнику није признао претходни порез из пореске пријаве у укупном износу од 2.644.145,00 динара, већ износ од 1.859.024,00 динара, јер право на одбитак претходног пореза настаје даном испуњења услова из чл. 28. Закона о порезу на додату вредност, а у првостепеном поступку је на несумњив начин утврђено да тужилац није пружио потпуне и веродостојне доказе да су код извршеног промета добара и услуга испуњени услови у смислу чл. 28. ст. 2. тач. 1. и ст. 3. тач. 1. Закона о порезу на додату вредност за одбитак претходног пореза, с обзиром да се издати рачуни не могу сматрати рачунима у смислу цитираног члана Закона, јер не садрже све елементе прописане законом, нити садрже све елементе прописане одредбама Правилника о евиденцији промета робе и услуга ("Сл. гласник РС" бр. 45/96...6/99).

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, на основу чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

Дана 08.11.2007. године, У. 4771/06

Записничар Председник већа-судија

Радојка Маринковић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК